

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoń ty.

Z njebjes mana,
Njeh či khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Sserbske njedźelske łopjeno.

Wudawa šo kóždy šobotu w Šmolerjez knihcizisčezěrnj w Budyschinje a je tam ja šchtwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

25. njedźela po šwjatej Trojizny.

2. Kor. 5, 1–10.

Nascha epistola nam powjeda wo wutrobnym žedženju nascheje wutrobny po wěcznosći, kaž tež běšče we wutrobje Pawołowej. To je nasche žedženje na puczu psches dot žalosće tuteho šwěta.

Nasche kšchesćizjanske žedženje po šbóžnej wěcznosći.

1. Wone wukhadža i pónacža sachodnosće nascheho czěła;
2. wone roscže psches krašnu wěstosć nascheje nješmjertnosće;
3. Wone srawi psches pobožne kłodženje k dokonjenju.

1. „Dokelž w hěcže šmy, požadamy my a šmy wobczězeni.“ Za hěta je nasche czěło. Šhwilu je nam derje w nej. W dobrych dnjach, kaž dołho czěło šwoju pschišluschnosć čini, we wješkelnych hodžinach šboža, šo nam špodoaba. Wle tajke njewoštanje. Wšchelake wšchał šu pucze žiwjenja. Někotremu žiwjenje wjele wobczěnosćow nje- nješe, druhu ma wjazny czěžkotow njesć. Kóždy pak jo šaczuwa, šo šmy wobczězeni. Šdnyž my šlabosć nascheho czěła šaczujemy, hdyž czěło dušej šadžěwa w jeho šdobnych myšlach — potom je nam šadžěwł. Šišcže bóle, hdyž je czěło se šwojimi lóšchtami a žadosćemi nam pašmo, šo dele czěhnje do procha hrěcha, hdyž dnyšich škoržicž: ja wěm, šo we mni, to je w mojim czěle, njebydli nicžo

dobrego — potom dnyšimy šdychowacž: „Ša hubjeny czělo- wjeł, šchtó budže mje wumóz i czěła šmjercze?“

A hdyž šo potom wobczěnosće štaroby pokasuja, hdyž dnyšimy štejecž pschi šmjertnym ložu a widžecž, kaš nasch luby šwoje žiwjenje wudycha a prašy a šymny psched nami leži, potom šaczuwamy, šchtó Pawoł praji: „Wny šmy wobczězeni; my radšcho njechali wukšleczeni, ale nawobleczeni bycz, šo by to šmjertne póžrjete bylo wot žiwjenja.“

2. „Kiž naš pak k temu pschihotuje, to je Bóh, kiž nam tež tón šawdawł, teho Ducha, dał je.“ Bóh je nam dał šwojeho šwjateho Ducha, psches kotrehož my wołamy: „Abba, luby Wótče!“ Tón šwjaty Duch nam wobšwědcža: „Ty šy wot Wótza štworjeny, ty šy wot Šbóžnika wumóženy, ty šy wot šwjateho Ducha powołany, niž jenož ša to šeniške žiwjenje, ale ša šbóžnu wěcznosć; tole žiwjenje njeje sachodne, kaž róža na polu. To je, šchtóž my wěmy we wutrobje psches Bože šłowo a Božeho Ducha a šchtóž šebi wšacž njedamy wot wukšměšenja wukšmězow. Njeh šo tamni teje myšle boja, my mamy trošcht psches tu wěstosć: „Wěczne žiwjenje je a my šhladujemy k šbóžnej wěcznosći.“

3. Wny pak dnyšimy šo tež wšchitzy šjewicž psched šudnym štolom Šhryštušowym. Wny drje nicžo ša to czinicž njemóžemy, šo bychmy šebi njebjěša dobyli, ale my móžemy je šhubicž. W tym leži šhutne napominanje. Šchtóž chze pschi krašnej hošćinje bycz, dnyšimy tež bycz krašnu draštu woblecženy. Šwiate wócžto na naš hlada,

lotrež našče myšle snaje. Duž dyrbi tež so wschitto wotpołożić, sčtož nam sadžewa na puczu k sbóžnosći. Romšy wojazy nješmédžachu šebi, hdyž w druhim kraju wóžnu wjedžichu, žane kubla kupić. Woni hewaš starošče wo feriske kubla šobu na bitwiščežo wsachu a běchu jenož položajni wojowarjo. Semja je bitwiščežo, na kotrymž mamy wschitzy wojowacž hač do kónza. Hdyž pač nětko wutrobu pójšnjesch na sachodne kubla šwěta, potom wuspróžnišch na puczu k wěčnosći. Duž nješmē tebi tudy na šwěče nicžo tač wažne a drohe byč, so njeby jo teho šnješa dla woprowacž mohł. „Šchetož my šo wschitzy dyrbiny šjewić pšched šudnym štolom šhryštušowym, so by kóždy dostał ša tym, jako je čžinił pšchi čžělnym žiwjenju, njech je dobre abo šle.“

Šamjeń.

Bedžba po njebjeskim wobydlenju.

(2. Kor. 5, 2.)

Šlób: Ach, wostan pšchi naš š hnadu —

Ach, šo bych w Božim raju
Ša hižom domach był!
We nješmjertnosče kraju
Šsej hětu twaricž chžyl.

Šdžež Boha widži wěra,
Ša wěčnje bydlicž chžu;
Šam wěja palmy mēra,
Šiž ženje njewjadnu.

Šam š šhryšta wumoženjom
Šótž mišy wobhnadža
Šje š krašnym woblecženjom
Š k rónu žiwjenja.

Šam w jašnych honach šhodžicž
Ša budu š lubymi,
Ššo š jandželemi wodžicž
Še wyschšchej radošči.

Šschē šylšy, šž šym plakał,
Šam Bóh mi šetrēje,
Ša na čžož šym tu čžakał,
Ššcho dušcha doštanje.

Duž nadžej, kotruž noschu,
Šój Šótče, dopjeln ty;
Šje šórsy, to čže prošču,
Ššmi domoj š žusoby!

K. A. Fiedler.

Pytač a namakacž.

„Pytačče teho šnješa, dofelž je namakacž!“ (Šef. 55, 6.)
Šeho dla nješmēm jeha bjes nadžije pytač, ale š tym wěšnym dowěrjenjom, šo jeha namakam. Šchetož wón njeje jenož Bóh, šž šo pytač da, ale tež Šóčžez, šž ša šwójimi šhubjenymi džěčžimi hlada a jim napschecžiwu šhwata (Šuf. 15, 20), je bjes pšhestacža pyta. Šorētko pač my čžłowjekoj jeha pytamy a niž wschitzy, šž jeha pytaju, jeha namakaju. Ša čžim to leži? Dyrbjeli šebi tola myšlicž, šo dwaj, šž šo pytajo šebi napschecžiwu pšchińdžetaj, šo namakacž dyrbjaloj.

Šdyž chžyšče Šewa byč kaž Bóh — hdyž šo Šarisejški w templu modlesče: „Ša šo čži džakuju, Božo“ atd. — hdyž šari Šrichoj

šwójim pšhiboham, tež temu nješnajomnemu Bohu, krašne temple twarjachu — dha čžile wschitzy Boha pytachu a jeha tola nje-namakachu, hač runje jich Bóh na dobo tež pytašče. Ša čžim to ležešče?

Šchtož pšchi šwójim pytanju ša wulkimi wěžami šteji, šo š wóčžkom Božim šetkač njemóže, lotrež dele hlada na niške, na štyšniwu a rošłamanu wutrobu. Šač wóčžko pytažeho Boha a pytažeho čžłowjeka nimo šo džetaj a šo njenamakatej.

Čžesch-li teho šnješa woprowadže namakacž, hladaš po jeha šlowje najprijedy do hlubokosče šwojeho hřeščneho pada, do čžěž-košče šwojeje winy, a hdyž potom do šo džesch a prajišch: „Ša chžu poštanyč a k šwojemu nanaj hič a k njemu rjež: Ša šym šhrěščil w njeby a pšched tobu“, dha je tebe tón šnješ hižom namakał, a ty trjebašch jenož roškaty pšched nim dele padnyč, potom budžesch se šbóžnej wutrobu šebi wěšty, šo šy jeha namakał, a budžesch jeha twjerdže džeržecž w žiwjenju a wumrjecžu.

S.

Šlób šwonow.

Ach, wěr mi, žane hłošy,
Šiž wschelle šakšyšchu,
Šu njehnaja tač šhutnje
Ši moju wutrobu,
Šaž šynki lubych šwonow,
Šiž šlincža š wyšoka:
Še na jandželskich šschidlach
Šje k njeby šbēhaja.

Še njebadža šo šlyšchecž
Šaž ptačkow špěwanje,
Šež nješlincža mi šdobnje
Šaž hłošy čžłowjecžne;
Šež niž kač šynki šyrglow,
Šiž šhěrlušch šbudžuje —
Ša tola žane šynki
Šač nješapšchimnu mje.

Šo čžini, šo jich wóšje
Šač rěčžo šlyšchimy:
Šy, čžłowške džěčžo, nimašch
Šu pšchebytk wóštajny!
Šuž wušlecž šo, o dušcha,
Šu draštu wschědnazu
Ša posbēhni dženk šo horje
Šam k domej wóžnemu!

Šurij Šróšf.

Šabožina w šchuli.

(Šolracžowanje.)

Šle nještaj w pšchedštejazyym wotšawku dwaj žyle wschelataj pšchedmjetaj — bohabojošč a modlitwa — je šobu pšchemē-njenaj? Šny chžemy widžecž. Šěrna bojošč pšched Bohom nje-wotšawa ženje bjes wěrnejše lubošče k Bohu. Šdžež pač nalětna čžopkota pšches pšchirodu čžehnje, tam trawa a šwětki se šemje roštu. Š tejšamej nušnotu š wutroby, kotraž šo Boha boji a jeha lubuje, modlitwa wušhadža. Š wohnjom wěr nastawa; wěr pač na plomjenja wróčžo škutkuje a je powjetšcha. Šač škutkuje modlitwa, se žiweje bohabojošče a lubošče nastawaža, wróčžo na wutrobu a wobej — bohabojošč a lubošč — powjetšchuje. Bohabojošč njemože bjes modlitwy, modlitwa nje-

može bjes bohobojošće bjez. Šdžež to jene twochuje, tam twochuje tež to druge; hđžež to jene pobrachuje, tam pobrachuje tež to druge. Duž dyrbja našče džěczi w schuli tež modjenje wufnyč.

Kak šo to stawa? Š wufnjenjom modljenja ničžo hinaf njeje, hačž i wědu abo wumjelstwom. Džěcžo njemože wot muža, kiž ličicž njemože, ličenje wufnyč. Jeno wot modlazehe wučerja džěcžo modjenje nawufnje. Šdžž wučer jako hospodar měschniški hamt we šwojej šwojbe šwěrnje wufonja, hdyž šo tuby kóžde džělo i modlitwu spocžina, kóžde wješele i modlitwu wužiwa, kóžde horjo i modlitwu nješe: potom njemože, potom njebudže tež w schuli modlitwa pobrachowacž. Šdžež pač wučer w dopomnecžu na šhonjenu hnadu Božu, w dopomnecžu na šwoju a šwojich džěczi šlabošć, w dopomnecžu na samotwjenje we wěcžnosći — we wěrnei nutrošći pšched Bohom šwojeje wutroby džaf a próštwu wupraja: tam džěczi niž jeno modjenje, ale tež modlitwy nawufnu. Pšchetož tajki wučer, runjež wón najradšcho se šamšnyhmi šłowami we wokomiku modljenja pohnuwanja šwojeje wutroby wupraja, ma tola tež modlitwy, kotrež šo hufczišcho wospjetuja. Teke modlitwy pač džěczi bóršy nawufnu a šo je šobu modla, i wopředka čžicho a jenotliwje, pošdžišcho wóšje a powšchitkownje. A tak je to šchescžijanski porjad, kotryž k temu wjedže, šo tež jenotliwje džěczi w njenje šwojich šobušchulerjom modlitwu praja, haj, šo i nič mnohe nawufnu, šo tež doma modlicž, a to niž jeno se šłowami, w schuli i hłowy nawufnjenymi, ale tež se šwojimi šamšnyhmi.

(Pšchichodnje dale.)

Budže šmilni a njesatamajče!

Tak husto hačž šlowo našcheho Knjesa, w Luk. 6, 36.—37. stejaze, i nowa čžitach, mi i Barlinskeho šudniškeho žiwjenja hnujazy podawł do ponjatka pšchidže, kotryž šym pšched dlějšchim čžafšom čžital, a kiž šnano tež twoju wutrobu ša šhudobu šhrěje.

Pšchidžny šud 98. rjadownje w Barlinje běšche šhromadženy; žyly rnył škóržbow hižom bě škóncženy, dha hišćje jenu žonu pšchidžechu. Wona běšche šnawo něhdže 30 lět stara, jejna drašta pšchistojna a čžista, jejne woblicžo blěde a wurudžene. Šo mješesche hlódb čžěpicž, bě se wšcheho widžecž. Lědma móžesche se šlabošću šastupicž; na rukomaj džeržesche male džěcžatko, kotrež, kaž we womorje, wjazy i hlódom dychacž njemóžesche. Pšochšo na šudniškeho pšchedšydu hladašche, hdyž widžesche šawku, na kotrež wobškorženi šyduju.

„Šydućje šo“, tutón džesche, a ta žona šo šyduje, šašo džafnje na njeho pohladawšchi. Pšchedšyda akty wotewri: „Šče wy Luisa Šelberšowa?“

„Haj, knjes präšidenta“.

„Wy šče wobškoržena, šo šče pošlednju šrjedu wječžor w jenym hošćenju pobyla a tam pjenježnika Šeumana wo dar prošyla. Ššto k temu prajicže?“

„Ša teho knjesa šnala nješšym“.

„Potajkim šo wufnawacže, šo šče prošyla?“

„Haj.“

„Wacže něšcho k šwojemu šakitanju pšchispomnicž?“

Žona šwojej wocži wotewri a něotre šylšy šo jej po lizo-
maj dele ronjachu; wona hłowu nakhili. „Wšmicže šebi wutrobu“, pšchedšyda dobročžiwišcho rjekny, hačž to jecho šastojuštwu dowola, „prajče šudništwu, ššto je waš pohnuło, šo šče tuto pšchěstupjenje woběšchla; to móže wam šnawo tola pomhacž.“

Ša žona počža, k šemi šhladujo: „Mój muž je mje pšched poł lětom wopušćicžil a duž dyrbjach šo šama ša šwojej džěczi štaracž. Moje štaršche džěcžatko je wumrjelo, i hlódom je šahinyło, a to druge, kotrež mam jowle, tež wjazy dolho čžěpicž njeměje. Ša šym žyłe dny, haj žyłe tydženje dolho džělo pntala, wšchitko

podarmo. Špravna a čžestna čžyžch wofštacž: tak njemóžach ničžo dale čžinicž, hačž jeno hlódu wumrjecž. Ša mnje to njeby čžěžto bylo: hdyž je čžlowjel dwaj dnjej dolho hlódbny byl, potom wjele wjazy njecžuje; šmjercž šo potom, kaž šebi myšlu, loško pšchibli-
žuje Ale moje džěcžatko, moje wbohe džěcžatko! Ša dyrbjach džělo mēcž. Škóncžnje jo namafach jako šchwalcža pola jeneho žida. Ša mějach kóždy džěń džělo wot rano 6 hačž do 12, a tež hačž do 1 abo do 3.“

„A ššto šče to šašlužila?“ šo štatny rěčnik pšchynje woprašča.

„Šdžž běšche wjele, na džěń 60 np., i wjetšcha pač jenož 50 abo 45“, žona i měrom wotmolwi. Šdžž šo jej šdāšche, šo šawnižy temu njewěrja, wona dale džesche: „Ša móžu wam pšchěkupža mjenowacž a wšchitke te druge šchwalcže móža tošamo wobšwědcžicž.“

Nětko bu šhwilu čžiščina a šawnižy jedyn na drugeho hla-
dachu a jedyn džesche: „Šacž by tón knjes tamneho pšchěkupštwu šferje jow nješšuschak, hačž tuta žona?“ — Ša napominanje šud-
niška žona dale rěčesche: „Wot tutych 50—60 np. dyrbjach wšchědnje wobhdjenje, šwěžu a draštu pšacžicž, wšche teho dyrbjach žworn pola teho pšchěkupža bracž, hđžež je tšy krocž dróžšchi hačž druhdže“ Wona šapocža pšlacacž. „Mi drje mohlo šo lěpje hič, hdy bych čžyžta pola tych židow šwoju žónšku čžesč pšchidžicž; ale radšcho tola hlódu wumrjecž, hačž tajkeje hańby šebi nacžinicž.“ — Šo malej šhwilžy wona dale powjedāšche: „Tak šym ja tydženja šwoju šašlužbu šhubila. Ša šym jich na šolenomaj wo šmilnošć prošyla, šo bychu mi i najmješča ša 30 np. džělacž dali, ale podarmo.“

„A tak šče wy nětko tydžen dolho bjes šhlěba była?“

„Haj, a dolež moje džěcžo hlódu wumrjecž njechach widžecž a dolež je mje mój muž wopušćicžil a šo něhdže wokoło honi, dha šebi hinaf pomhacž njewjedžach, hačž šo do tamneho hošćenja džěch a šwoju ruku wupšchěstrecž k — prošchěštwu; to bě přeni krocž w mojim žiwjenju“, wona pšlacšche, „a hdy by mi tamny knjes radšcho 20 np. dał, hačž šo je mje wobškoržil, dha by mi pomhane bylo“.

„Tajki je našch čžaf“, jedyn šawnik šchepny. Ššudnik wěšo ničžo namafacž njemóžesche, šštož by tu žonu do čžista wuwino-
walo. Wona bě prošyla a bě winowata. Ššudnik se šwojimi šawnikami radu škladowāšche. Šotom hišćje žunšrocž štanu a tu žonu do 3 hrivnow šhoštanja šašudži abo jedyn džěń k šedženju. „Šo je najmilšche šhoštanje“, wón pšchistaji, „a šašon šebi to žada.“ Žona šlabje wotmolwi, „Ša šo džafuju, moji knježa!“ a čžyžšche woteńcž.

Štatny rěčnik pač wóšje džesche: „Pšochenje drje je šafafane, ale niž dawanje, niž dar lubošće. Pšochu, pšchistupče bliže.“ A hdyž ta žona pšched nim štejesche, jej wón šloty da a i mješkim hłowom džesche: „Šu wam něšcho dam, šaplacžče šhoštanje a kupče šebi něšcho k jědži“. Wboha žona lědma šwojimaj wocžo-
maj a wufchomaj wěrjesche.

Dyrkotajo wona pjenjes wša a pruha šbóžneje radošče na wurudžene woblicžo padže. „Šaplacž Wóh tyšaz krocž!“ čžyžšche wona rjez, ale hižom šo jej wjazy rukow napšchecžo wupšchěstrecž, kóždy jej dar šlicžesche. Ššudnik, šawnižy, štatny rěčnik, haj tež šudniški šlužobnik ju wobdarichu; žadny wrócžo njewošta. Žona móžesche jeno pšlacacž, haj, se šylšami džafa k njeju pohladujo wona woteńdže.

M.

Kak šo Šjedrih Wulki ša wěrybratrow štarāšche.

W džěknishej Šalizškej, tehdy k póšštemu kraleštwu šlušča-
zej, njedaloko prufšich mješow, šnawo tšy mile k pošodnju wot

města Pleša, wješ Seyffersdorf leži. Dale wješ bě so po třicetlětnéj wójnje wot ewangelskich Schlesińskich, kiž se swojeho wótzneho kraja do Pólskeje czeknjachu, w lěće 1652 sakožila, w nadziji, so budžeja tam po swojej wěrje žiwi bycz móg a so derje mēc. Seyffersdorfszy běchu džekawi tkalzy a mējachu rjanu saksužbu, tak so mójachu hebi bórny zyrkej natwaricz a samšneho ewangelskeho předarja powoľacz. Tola hižom w spoczatku 18. lěstotka bu hinaf. Tež w Pólskej nješmédžachu ewangelszy po swojej wěrje žiwi bycz; jesuitojo to swoje czinjachu; dołho došč Seyffersdorfszy wškej mozy napscheczimo stejachu; na posledku so jim zyrkej wsja a předar wuhna, w domach so po biblijach pytasche a džeczi so do katholicich schulow nusowachu. Tola nanojo katholiczy woczehnjene džeczi saso k ewangelskej wuczbyje wodžachu a wošada wosta pschi wšchem pschescžehanju swojeje wěry potajnje sjednocžena.

Psched wjazy džyli sto lětami bě nusa najwjetšcha. Esurowy knjes, kuty biskop a na ewangelsku wěru rošhnewany mješnik, kiž bě swojimaj pšomaj mjeno Luther a Kalwin dał, ewangelskich móznje czwilowasche. Duž myšlachu hebi ewangelszy Seyffersdorfszy na wróczenje do swojeho stareho schlesińskeho wótzneho kraja, kiž bě nětk pruski, a tele wotpohladu so pschezo bóle štruczichu, hdyž wojeřski předar J. G. A. Schleiermacher, nan wulkeho bohawucženca, do kotrehož předowanjom w Plešu so Seyffersdorfszy kóždy ras psches mjesty kradžechu, so sa podtlóčenych pscheczelnimje starasche a jim šlubi, so chze wscho mózne sa nich czinicž. Kral wěz štyšchawšchi so jara sa wbohich ludži sajimasche, a došel tež wot pschestupjenja pilnych tkalcow sa swoje kralestwo wužitk woczakowasche, jim šlubi, jeli chzyl do Pruskeje czahnyč, wschelake dobrotu, wuřwobodzenje mlodych hólzow wot wojeřskeje šluzby, darmo drjewo a spusčzenje wschěch dawkow na pjecz lět. Tola pschestupjenju Seyffersdorfskich pschede wschěm to napscheczimo stejese, so běchu niz jeno poddanjo pólskeho kralestwa, ale tež ryczerkublerjowi. Hdyž bychu so tehodla chzyli šradžu wotšalicž, bychu tež wschě swoje kubka wopuschczicz dyrbjeli. Duž hebi Seyffersdorfszy wot krala wojeřski pschewod wuprořychu, so bychu se swojim samoženjom njesadžewani psches mjesty pschischli. To jim kral tež šlubi.

20. meje 1780 dosta namjednik husarow, w Plešu stejazych, knjes i Woňošch, sapjeczatowanu kralowsku pschitasnju, na kotrejež wobalzy šłowa stejachu: „25. meje 1780 rano w 3 hodž. wotewricž.“ W postajenej hodzinje offizěr pjeczat šlama a tele šłowa czitasche: „Widžo to dyrbi lieutenant Woňošch swojich husarow hromadu piřacz a jim šedlowacz dacž, psches Wišlu do Seyffersdorfa šhwatacz a ewangelskich wobhdlerjow i jich škotom a wschěm hibiczimym kublom do knjeřstwa Pleša dowjescz. Tola dyrbi so wscho to hjes wulkeho ropota štacž, nješmě so žanemu człowjetej žadnu włóř seřschimicz a kóždy ewangelski dyrbi so sbožownje psches Wišlu pschenjescz. Lieutenant i Woňošch rukuje mi se swojej hlouu sa wuwjedzenje.“

Na to poda so schwadrona husarow i 300 wořami i města a se wšow, psches kotrež pschindžechu, i najwjetškej špěšnosczu do nješscheczelného kraja. Hižom hdyž šlónzo šhadžese, běchu w Seyffersdorfe. Na mješče so ewangelszy pschihotowachu a hjes wšeho pscheczimwenja swojeho knjesa a swojeho knježestwa so pschipołdnju k pruskim mjesam podachu. 64 šwójbow i 313 dušchemi offizěr šobu do Pruskeje wjedžese. Šeno mlyntk bě, byrniež ewangelski, so šobu wuczahnyč sapowjedžil, mjes tym so šo jena katholicka šwójba k swojim wjeřnym džeržese. Šišče tón šamty wječor psches Wišlu czehnjechu a w pruskej namjesnej wšy Wědžnje pschenozowachu. Pschichodne ranje pschindžechu do města, kotrež je wjetř Bjedrich Erdmann jim k nowej domišnje postajil.

Kral Bjedrich njebě w swojich nadžijach šebany. Šdžez nětk dvě pscheczelnimje wšy Alt- a Neu-Anhalt šriedža plódných polow a kčžjazych šahrowow ležitej — duřchow je tam sa tón čaš 1000 — wupšchestrjewachu so w čašu jich sacžehnjena lěšy a luže. Š pomozu kralowskeho knježestwa a wjetřcha hodžese so šwójbam, niz jeno sa šebje domy a sa šobu pschihwedženy štót hrodže, ale tež schulu a zyrkej natwaricz. Tónšamty Schleiermacher, kiž bě so tak derje wo jich pschihwedzenje do Pruskeje starał, bu w l. 1778 jich přeni duchowny. Teho šyn Bjedrich, w l. 1768 we Wrótšlawju narodženy, bě jow jako džeczo žimy, doniž 1783 na wššotu schulu bratrowskeje wošady w Wiskej nješschindže.

Šwonkowne derjehicze wobhdlerjom wobedu wšow je so wot teho čaša pschezo bóle polěpschowało; a jeju zyrkwine a bohawořasne žimwenje je mjese lěpsche, džyli i wjetřcha tych pólskich wšow, kotrež wołolo leža.

S.

Wječorny šwóncžk.

(Pscheložk.)

Šlejče, tam šlónzo so šhowa
Do lěša czěmniteho!
Š měru naš šwóncžk hižom woła,
Dubošnje šatlinčejo.

Pscheczelnj šwóncžko, šlink miřy ty mařch!
Šlincž dha, mój šwóncžko, šlincž tu
Š šłódkemu drěmkanju!

Šštyšchicze šadla so bližicž?
Wěřicžki šaduwaja.
Šmėřti nóz k šemi chze nižicž;
Šójmy dha do domika!

Pscheczelnj šwóncžko, šlink miřy ty mařch!
Šlincž dha, mój šwóncžko, šlincž tu
Š šłódkemu drěmkanju!

Wjeska, o budž powitana!
Dželo je dokonjane;
Bórny nam w hwěřdžinje rjana
Čžicha nóz bližicž so chze.

Pscheczelnj šwóncžko, šlink miřy ty mařch!
Šlincž dha, mój šwóncžko, šlincž tu
Š šłódkemu drěmkanju!

F.

Wschelake i bliska a i daloka.

— Šandženu wutoru mješese wubjert šerbškeho knihowneho towaršstwa pošedzenje w šerbškim domje. Šłowa kniha, kotruž knjes šarał šschizan w šotězach psche, so na nowe lěto czijchczi. Došel teho dla lěška pošelnikaj njebudžetaj šhodžicž, nješodži so tež pschinoschł šberacz. Duž paš je so tež wobšamšnyč dyrbjako, so tež šobustawny lěška sa šibliški puczniř 15 np. placzga, došel džyri šo tola czijchcž šibliškeho puczniřa šaplaczicž.

— Pschi nowowobšadženju Wufeczanskeje šary je so šaryadowanje štalo, so mohla so w bližšchim čašu zyrkej w šachlowje twaricz. Šot šarškich dořhodow so wěřty džel wotdželi k nahromadženu fonda sa tónle twar. — Šo dořhodach i tym Wufeczanska šara i dořhodnje rjadownje VII A do rjadownje IV A štupi.